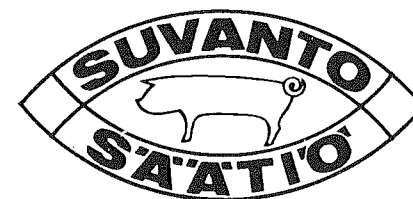

SUVANNON SEUTU

SUVANNON
YMPÄRISTÖN
KOTISEUTU-
LEHTI • Julkaisija

N:o 7 1984
LOKAKUU

Hietaniemen sankaristille kukkatervehdystä laskemassa vasemmalta Aune Kallonen, Raili Naskali, Pekka Naskali, Maire Systä ja Päivi Kallonen.

Saarna Sakkola-juhlan jumalanpalveluksessa Käpylän kirkossa 5. 8. 1984

Olen paraikaa ollut rippikoululairilla. Ryhmämme on erittäin kyselevä ryhmä, useampaan kertaan olemme tosissamme joutuneet miettimään, mitä vastaamme nuorten kysymyksiin. He haluavat tietoa Jumalasta, Jeesuksesta, Raamatusta. Heidän ongelmansa on se, että on vaikea uskoa Jumalaan, koska kukaan ei voi todistaa, että Jumala on olemassa. Joku heistä sanoi, että on vaikea uskoa, kun ei ole kokenut Jumalan toimintaa omassa elämässään. Uskoisimme kuitenkin, että tieto auttaa heitä ymmärtämään monia asioita ja että tiedon kautta nousee usko.

Moni meistä on varmasti saanut kokea Jumalan johdatusta ja toimintaa omassa elämässään. Kokemus on ollut niin vahva, että me uskomme sen. Mutta miten voimme siirtää tämän kokemuksen toiselle ihmiselle, joka ei ehkä vastaavaa ole kokenut?

Jumalan läsnäolon voimakkaasta kokemisesta oli kysymys kirkastusvuorella. Miksi Jeesus valitsi juuri nämä opetuslapset mukaansa? Miksei kaikkia muitakin? Simon Pietari oli juuri viikkoa aikaisemmin tunnustanut uskonsa: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." Apostolien tekojen alkuluvuista voimme päätellä, että juuri nämä kolme miestä olivat Jerusalemin alkuseurakunnan kärkikolmikko. Heidän todistuksensa Jeesuksesta Kristuksesta on alusta alkaen perustunut heidän yhteisiin kokemuksiinsa. Siksi tämäkin tapahtuma oli merkittävä.

Jumalan läsnäolo ilmeni kirkkaana loistavana pilvenä. Läsnäolon varmisti pilvestä kuuluva ääni: "Tämä on minun rakas Poikani,

johon minä olen mielistynyt; kuulkaa häntä."

Ääni joka Kirkastusvuorella kuultiin oli sama ääni, joka kuului taivaasta Jeesuksen kastehetkellä. Nämä asiat yhdessä auttoivat opetuslapsia näkemään Kristuksen koko kuvan, myös hänen jumalallisen puolensa. Toiset opetuslapset saivat kokea jotain vastaavaa silloin, kun Jeesus ilmestyi heille ylösnousseena.

Kristuksen koko kuva, hänen ihmillisyytensä ja jumalallisuutensa on asia, joka on varmasti vaikea käsittää. Hän eli kuten ihmiset, väsyi, itki, iloitsi, Johannes sanoo: hän tiesi itsestään, mitä ihmisessä on. Jeesusta ihmisenä olikin helppo lähestyä, hänellä oli aikaa. Hän ymmärsi ja auttoi. Hänen lähellään oli hyvä olla. Raamattu rohkaisee kuitenkin ajattelemaan Jeesusta enemmän kuin mitä ihmisestä voi ajatella. Eikä niin, että kaikki se hyvyys, mikä Jeesuksesta loisti hänen ympärilleen olisi ollut mahdollon, jos Jeesus olisi ollut vain ihminen? Jumalan hyvyys säteili hänestä. Jumalallinen voima auttoi tekemään ne monet ihmetteot, jotka hän suoritti. Jumala hänessä puhui ja opetti niinkuin hän teki.

Heinäkuun alussa Lapualla Herättäjäjuhilla oli hyvä olla. Isolla kentällä oli 20—30 000 ihmistä. Siellä istuttiin ja kuunneltiin raamattutunteja, Jumalan sanan julistusta, seurapuheita. Siellä veisattiin yhdessä. Samalla kentällä käveltiin, syötiin suurissa ravintolapöydissä, tavattiin tuttuja, oltiin vain.

Jumalan sana ja veisuu kuului kaikkialle. Oli tunne ikäänkuin olisi ollut Jumalan suojaavan ja siunaa-

van käden alla. Jumalan läheisyys oli melkein käsin kosketeltavissa.

Jotain samaa kokivat ehkä opetuslapset Kirkastusvuorella. Pietari sanoi: "Herra meidän on tässä hyvä olla; jos tahdot, niin minä teen tähän kolme majaa, sinulle yhden ja Moosekselle ja Eliaalle yhden." Jeesuksen seuraajan elämä ei kuitenkaan pysähdy paikalleen. Ei jäädä siihen, missä ollaan ja nautita hyvästä olost, vaan tie jatkuu eteenpäin. Eivät jääneet opetuslapset Kirkastusvuorelle, emme me Lapualla.

Joskus on vaarallista olla tilanteissa, joissa on hyvä olla. Pietarin kysymys majan rakentamisesta ilmaisi erään vaaratilanteen. Siihen jäädään, ollaan, turrutaan kuulemaan Jumalan Sanaa, eikä anneta sen vaikuttaa elämässämme.

Erästä karjalaismummosta kerrotaan, kuinka hän matkusti omaa evakkotaivaltaan talvisena päivänä reessä. Hänellä sylissä oli huooneen taulu, jossa olivat sanat: "Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu." Vastaantuleva upseeri katseli mummoa ja taulua ja totesi sitten, että tuo sanahan ei enää pidä paikkaansa, ei aina-kaan loppupuoli "ei minulta mitään puutu". Mummo oli hetken hiljaa ja totesi sitten: "Jos se alkusa on totta, on loppuosakin." Hän oli elämässään oppinut, että Jumalan läsnäolo on kaikkein tärkeintä. Jumala huolehtii kaikesta, mitään ei puutu, vaikka ulkonaisesti siltä näyttäisikin.

Tarvitsemme jokainen elämässämme tällaisia kirkastusvuorikokemuksia. Tarvitsemme pysähdyspaikkoja tai levähdysketkiä. Niistä saamme voimaa. Arkielämä saattaa

joskus tuntua harmaalta — vaikealta kestää. Jumalan läsnäolo tuntuu antavan voimaa elämän jatkamiseen.

Jumalan Sana kirkastaa elämämme värit. Se ei poista tummia ja synkkiä värejä elämästämme, mutta se kirkastaa ne, niin että vaikeatkin hetket on helpompi kestää.

Jumala tulee elämässämme lähelle, jos annamme hänen tulla. Hän tulee lähelle myös niitä rippikoululaisia, jotka epäilevät, kyselevät ja etsivät. Kukaan ihminen ei jää Häneltä piiloon.

Saamme vain kysellä kukin itseltämme: annammeko, annanko minä, Jumalan tulla elämäni?

Leena Repo

Saatesanat kukkien viejille Hietaniemen sankariristille ja Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä

Matkustaessani kesäkuussa Kannaksen halki oli minulla koko ajan tunne: tänne kuulun. Mietin itseni mistä tämä tunne nousi, minulla, joka olen aivan pienenä lapsena asunut Viipurissa vain parisen vuotta. — Nykyään ihmiset etsivät juuriaan. He tutkivat sukuaan, ottavat selvää, missä ja miten esi-isät ovat eläneet. Ehkäpä tuo tunne minullakin nousi omista juuristani: täältä minä olen kotoisin. Täällä on isäni suku asunut ja elänyt vuosikatoja. Omista juuristamme, kotiseudustamme, myös tästä uudesta, jossa nyt elämme, saamme kiittää niitä, jotka ovat henkensä antaneet maamme puolesta.

Haluaisin tässä tilanteessa lai-

nata isäni sanoja, jotka hän 13 vuotta sitten vastaavilla juhlilla lausui, kun seppeleet Hietaniemessä laskettiin: "Sankarivainajan uhri on ollut raskain kaikista. Sen ansiosta me voimme elää nykyistä vapaata elämäämme ja sen ansiosta me sakkolalaisetkin olemme taas voineet kokoontua yhteiseen juhlaamme. Me ymmärrämme tämän uhrin merkityksen ja osaamme arvostaa sitä. Me haluamme osoittaa kunnioitusta teille, sankarivainajat."

Näillä saatesanoilla lähetämme nämä kukkalaitteet Hietaniemen sankarihaudalle ja Karjalaan jääneiden patsaalle.

Leena Repo

Pitäjäjuhlat Helsingissä

Helsingissä Kullervon puistossa sijaitseva Karjalatalo täyttyi elokuun 4. ja 5. päivinä Sakkolan pitäjäjuhlille läheltä ja kaukaa tulleista vieraista. Monet ennen juhlaa nähdyt ikäihmiset valitettavasti puuttuivat jo kuvasta, mutta toisaalta oli ilahduttavan paljon uusia ja nimenomaan nuoria kävijöitä aika paljon. Molempina päivinä oli väkeä koolla yli 400 henkilöä.

Juhlan ensimmäinen tapaus oli sakkolalaisten taiteilijoiden ja taitajien t a i d e n ä y t t e l y, joka oli avoinna koko juhlien ajan. Näyttelyyn osallistuivat erittäin korkeatasoisilla ja pidempään katseluun houkuttelevilla töillään Veera Parilo, Aino Pitkänen, Hilikka Honkanen, Tauno Länsirinne, Kaija Saarinen, Ami Ryyt-

ty, Elmi Seppänen, Martti Salmela, Viljo Naskali ja Marjatta Lopenen. Näyttelyn kokosi ja järjesti taiteilija Aaro Lopenen (Haparaista), joka on Suomen Kuva-lehden ulkoasusta vastaava, ja nyttemmin yhä kasvavassa määrässä muotokuvamaalariksi omistautuva taiteilija. Tämän kirjoittaja, joka asuu Pohjoismaisen Taidekeskuksen pysyvän taide- näyttelyn vieressä, pitää sakkolalaisten taiteilijoiden töitä suuremmassa arvossa kuin pohjoismaalaisten näyttelyssä olevia aikaansaannoksia. Martti Salmelan puuhun kaiverretuista tauluista jäi Sakkolan kirkonmäen petäjien juuria kuvaava puutaulu Karjalan Liitolle lahjaksi, jonka virallinen luovutus tapahtuu myöhemmin syksyllä.

Muistojen ilta

Ravintola Karelian piti laajentaa tilojaan Karjalatalon juhlasalin perälle asti, vetämällä niiden välillä olevan liikkuvan väliseinän auki, jotta parisataa pöytäpaikan tilannutta ja melkein saman verran tilaamattomia juhluvieraita mahtui syömään mainiota Sakkolan porsasta. Pöytäkuntien oman puheohjelman lisäksi esiintyivät estradilla Eino Systän sujuvasti johdattelemina Aulis Airto sakkolalaisten sanontojen esittäjänä, Enni Strengell kalakauppiasmuorina, ja kaverukset Sanna Räisänen ja Päivi Borgman hanuriduettojen soittajina. Kalle Partasen tanssiorkesteri soitti taitavasti ja lattialle vetävästi vanhoja, hyviä ja tunteellisia säveliä erittäin hy-

Karjalatalon juhlasalissa pääjuhlassa eturivissä toinen vasemmalta Eila Aro, rva Raaska ja Yrjö Raaska, Eero Kurikka.

vän laulusolistin — Kalle Partasen itsensä — kanssa. Tunnelma oli välitön ja seurallinen pöytäkuntien keskeisine kuulumisten vaihtoineen ja tanssiin hakuineen. Arpojen myynti oli niin menestyksellistä, että arvat loppuivat melkein heti myynnin alettua. Palkintojen arvonnassa yhteydessä Eino Systä esitteli voittajat, joista mainittakoon päävoiton — ravintola Karelian juhlaounas kahdelle — voittaja, rouva Aili Vuoristo, joka on Albin Naskalin tytär Pannusaareltä.

Sunnuntain juhlat

Ne alkoivat Käpylän kirkossa perinteisellä jumalanpalveluksella. Saarnan piti sakkolalainen teologi, lehtori Leena Repo, jonka saarna ja saatesanat kukkatervehdyksen viejille ovat toisaalla tässä lehdessä. Liturgina toimi Käpylän seurakunnan kirkkoherra P. Huuhtanen, ja kanttoriurkurina Hannu Leskinen. Ehtoollisen

jaossa avusti myös Sakkolassa nuoruudessaan oleskellut rovasti Matti Vironmäki.

Kirkko oli jokseenkin täynnä sakkolalaista juhla väkeä, eli noin 350 henkeä.

Hietaniemen sankariristille kävivät laskemassa juhlijoiden kukkatervehdyksen Pekka Naskali, airueinaan Raili Naskali ja Maire Systä, sekä Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä Urho Kallonen, airueinaan Aune Kallonen ja Päivi Kallonen.

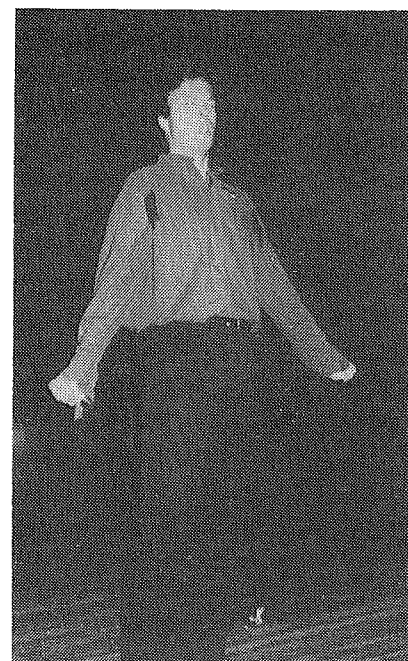
Pääjuhla

Pitäjäjuhlien varsinainen pääjuhla alkoi Vantaan kansanpelimannien soittamalla juhlararssilla ja sitä seuraavilla kansansävelmillä. Tervehdyssanat lausui Sakkola-Seuran puheenjohtaja, Lapinlahdesta kotoisin oleva Reino Söder. "Salmin Feodorina" — paimenpoikana tuohikontteineen esiintyvä Heikki Hyvönen esitti harvinaista taitoaan, soittoa pie-

nellä tuohenpalalla, johon puhaltamalla hän sai ilmoille voimakkaasti ja kirkkaasti soivan vihellysäänen, soittaen siten Valgean meren randamil ja Karjalan kunnilla.

Eila Aro juhlapuhetta pitämässä.

Hannu Huuska lausumassa Uuno Kailaksen Karavaania.

Sakkolalaisten vanhempien poika, maankuulu näyttelijä Hannu Huuska, esiintyi pätevänä ja vahvasti vaikuttavana lausuntataiteilijana, esittäessään Uuno Kailaksen runon Karavaani, jonka sisältö sopii hyvin kuvaamaan myös karjalaisia evakkotielle joutuneita "matkaan syntyneitä".

Sakkolan Kekkilän kartanosta kotoisin oleva laulajatar Tellervo Erkama (o.s. Jortikka) lauloi miehensä, professori Jorma Erkaman säestyksellä neljä laulua taiteellisuudesta tunnetulla tyylillään.

Klaukkalan Nuorisoseuran tanssijat, joiden keskuudessa toimivat aktiivisesti Sakkolalainen avio- pari Urho M ja Aune Kallonen, esittivät eloisesti kansantanssikuvaelman luontoisesti, laulaen itse aiheen mukaiset laulut haitarin säestyksellä.

Helsingin Karjalakuoro, johtajanaan Jaana Hildén, esitti neljä karjalaisaiheista laulua tunteita herättävästi ja soinnukkaasti. Kuorossa laulaa kaksi sakkolalaista: Tauno Viskari ja Edith Ekman.

Juhlapuheen piti Espoon kaupunginvaltuutettu, sairaanhoitopettaja Eila Aro, Keljan kylässä syntynyt Tauno Paukun tytär. Hänen puheensa varteenotettava sisältö oli omakohtaisten perhehistorioitten aikaansaamisen tärkeys. Puhe on erillisenä kokonaisuudessaan toisaalla tässä lehdessä.

Suvanto-Säätiön hallituksen puheenjohtajan, Yrjö Raaskan, esittä-

mässä säätiön tervehdyksessä tuli esille muistojen verestämisen uusi muoto: kummikuntasuhteiden uudelleen vahvistaminen. Suunnitella on retki Ruotsiin, Sakkolan kummikuntaan Hörby'yn.

Juhlien päätössanoissa Sakkola-Seuran varapuheenjohtaja Aulis Airo kiitti kaikkia juhlien onnistumiseen vaikuttaneita läsnäolijoita, ohjelman suorittajia ja järjestäjiä,

Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä kukkatervehdyksen vieneet vasemmalta: Päivi Kallonen, Urho M. Kallonen, Aune Kallonen, Raili Naskali, Maire Systä ja Pekka Naskali.

Sakkolan pitäjäjuhlien muistojen illassa Karjalatalolla 4. 8. -84

Sakkolan porsasta syödessä Aulis Airton lukemia

Sakkolan sananparsia ja sanontatapoja

Muistattaks työ vielä?

— Hyvä päivä!
— Päivähä o hyvä, mut millane lie tulija.

Nyt tilanne o sit tälläne: työ uotta tulliet iha ”kättäpiti” tän Karjalatalol. No teäl on ”pest pöytä, lest leipä. Pese kättä, käy syömeä”. ”Käykää partaa tantsittammaa.”

Ko ”nii o nälkä not leipäpalat silmis keikkuut”, niiko rautulaisil rahtmiehil sillo enne.

Mie täs syötän vieraita vaa kielakkaral.

Huomen saahhaa sannoo, not ”rokka o ruokaa, voi kunnijaa”.

”Huttu ois kyl hyvä hampail, mut se o vähä vaikija vatsal.”

Mon asja se taas o, ”nii vaikijaa ko hutu juonti”.

Pitäkääh sit puoleenna, ettei käy pajokalleenna sillee, et se ”männyö suu eitse ko Ropose uutine”.

Älkääkä ryntytkää syyyvessään sil viisii, jot vaatteet ryövähyyt. vaik ei malta jäähyttää”, ko nii o kiire syömää.

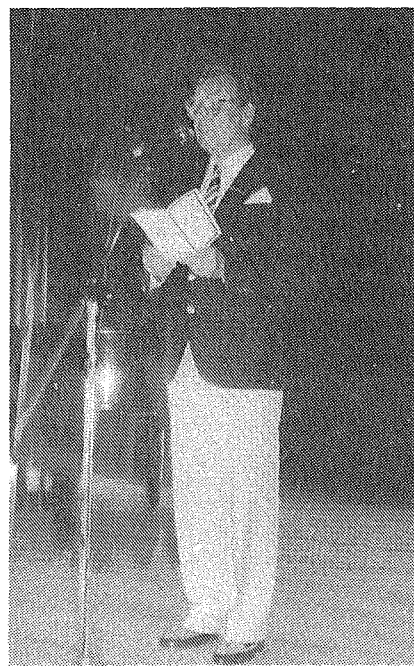
Mut sen ”keisarin passaa ellää: senko saunalauteil makkoap ja voi-sullaa syyyvä laamii”.

toivoen kaikkien olevan mukana myös ensi kesänä pitäjänjuhliissa Juupajoella.

Näyttelijä Tauno Söder (Ojanie-mi) toimi pääjuhlan pätevänä ja edustavana juontajana, punoen ohjelman osat taitavasti toisiinsa.

Toivottavasti pitäjäjuhlien järjestäjä, Sakkola-Seura, sai kunnialla täyttäneeksi Suvanto-Säätiöltä saamansa etuoikeuden juhlien valmistajana. Jos jollekin lie jäänyt jotain arvostelemisen aihetta, niin ehkä ne kantautuvat juhlatuomikunnan tietoon ja sitä tietä seuraavien juhlien hyödyksi. Sakkola-Seuran johtokunta on iloinen jokaisesta juhliilla käyneestä ja tapaamastaan juhla-vieraasta. ”Oikei tul suu hyvä makuseks, ko sai haastella teijä kaikkii kans.” Käykää muissakin tilaisuuksissamme myös suurempien juhlien välillä. Ilmoitteleme ainakin Karjalan seurapalstalla tapahtumistamme, jäsenkirjeiden lisäksi.

Aulis Airtio

Näyttelijä Tauno Söder juhlan juontajana.

Pyhäjärvel toivottii jot ”tule juhla, jouvu joulu! Saisiit lapset voita syyyvä, vanhat ämmät talkkunaa”.

Vaik vanhat kylläki itse myönsiit et ”minkä vanha syöp, ni se männyö ko suve suuhu” ja tunnustiit tarpeettomuuttaase sanomal jot ”miul ei huoli ennää ko Jumala armoo ja päähä pärehalkoo”.

”No syöphä se nyt koko päivä, ko kerra säänty syömää”, eikä ällyy lopettaa! Ruoka riittää *sut sut*.

Onks teil siel pöyvä hyyyvää *serpaa*? Pankaa pien *simare* voita sekkaa. Voita o kylläki vähä, sitä pitääki syyyvä *naastist*.

Lepikko o hyyyvää kaskmaata, ja ”se mikä kasvaa leppää, se kasvaa leipää”.

Tiijettähä työ leiväst sen, jot ”leiväst ei tule hyyyvää, jos se ei pöyvä saa liikkuuksie, vaik ois taikinasaa-vis jo liikkunt kui”.

Jos jollaki ”olkii leipää vähä, ni olha sit unta viljakkaast”.

Toisil taas olliit oikei *vurtit* ja *vunkijat verot* — ne ruokaverot nimittäi. Kehnommalt syöjält jäi *pajokkaastaa* tähteeks ast joka verol.

Muistattaks työ vielä, ko sillo ”enne ol *hyrriki* hyyyvää, ko heinäniityl oikei janotti”?

Usjast syötii vaa *jamakkaa* ja leipää, jos ei olt keittii.

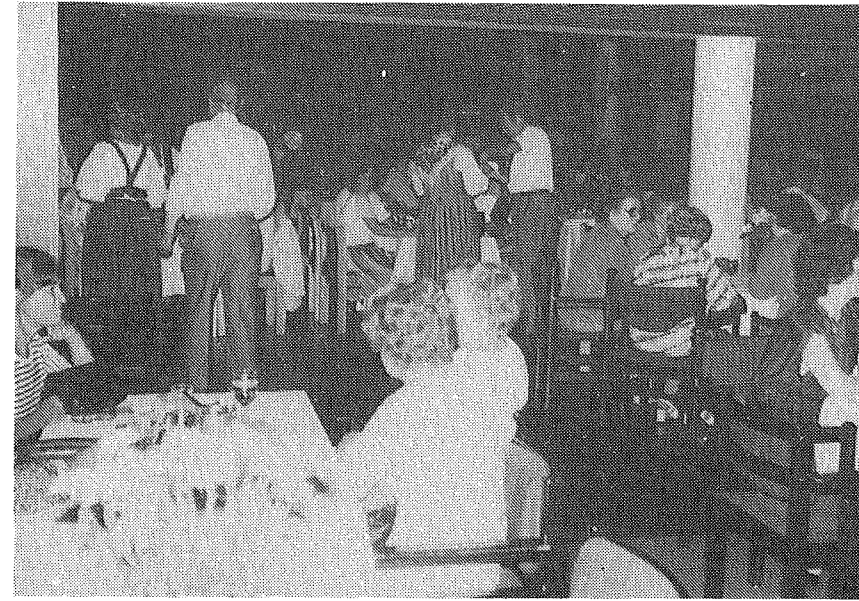
Mut *saun’akoil* vieti lapse teo jälkee ensimmäiseks ruuvaks viinaa ja voimurruu.

”*Selti*” taal ol ”paistai paremp, akka lyyve lempijämp”.

Hättäisestä ihmisestä sanottii, jot ”hötäjää ko paistettu selt”.

* * *

Oha teil sit lopuks sitä kohvii? Mei Anni o ainaki oikei *utala* koh-

Pöytäkuntien välistä seurustelua muistojen illassa.

vil. Ottakaaha lissää! Eihä vaa teijä kohvkupis uo poroloi? ”Sika ja sakkulaine kaataat astija alassui.”

Ylensyöntii varottii, ja sanottii jot ”paremp o rikkaa riista jäämää, ko köyhä vatsa reppiimää”.

”Nuor o terve syötyvää.”

”Kiitoksii! Eihä keltää ilmaseks jouva, sano *puistaja*.” (pyytäjä) (kerjääjä)

Syömise pääl ko käyp kehtoittammaa ni ”syötty syrjällee, käyty källällee”.

Ja syötyvää: ”jokahine puhhuu ommaa luskahie”.

Täshä tulki jo vähä puhetta, mut sanotaapas puhumisest vielä lissää. Muistatteks työ, ko siel Sakkulas osasiit hevosetki puhhuu — sielhä ol oikei *puhuvatautisiiki* hevosi.

Ja ainha hevone tietyst puhu, ko sil ol ajettu oikei kovast.

No taas iltasil tai yöl makkaamaa käyves kaik kirassilamput ja vanarit vaa puhutti sammuksii. Jokkuu jo sänkys köllällä olija sano viimeisel pystysolijal not ”muistaha sit puhhuu lamppu sammuksii”.

* * *

Kohta, ko työ pääsetä tantsimaa, ni varokaaha not että *niljahte* le lattijal!

”Antaa itkii itikan, vuorehisen voivotella.”

Soittajien perheenelatuskykyyn ei paljoa luotettu: ”Ei pilli perettä toita, eikä kannel kansaa elätä.”

Tanssittettavan tytön etsijälle annettiin neuvoksi: ”Sellane o sorja tyttö, ko o oikei lihava ja valkone.”

Tantsittais ko hiestyy oikei kovast, ni sauna tekis hyyyvää. Oha täs talos saunaki, mut se o jo kerent jäähtyy, ko teitä pit monta motusta tuntii uotella. Eikä se sauna uo nii välkikkää, jot työ kaik sin mahtusitta, ko teitä o ahistaint tän näiki paljo. Mut kukkaa teist ei uo liikaa, vaik ois vähä myöhäskii. Näähä sie, ”hyvä vieras ei uo myöhäne millokaa”. Sijjättäks työ kui kouvva löyly? ”Tää äijä ainaki siittää sen minkä seinäki!” Ja ”saunas o löyly — tahtoja valta”.

Mut saunas ei saa olla *sihkuu*, tai jos sihkuu jo on, ni sit o avattava *reppänä*, not sihku pääsyö ulos. Muute sauv alkaa karkeloittaa kulkkuu. Sehä alkaa päästäki sihvakoittaa, jos saunast saap vinkaa, ko se ei uo tarpeiks siitynt.

Saunas ol eriksee *suvijaa* vettä, nimeommaa *silmäpesuvettä*, omas *taasas*, ja toises taasas ol ruumiipe-

Muistojen illassa työskenneltiin ahkerasti parketilla.

suvettä. Ja *koussikal* viskottii vettä kivil nii jot kivet oikei poukahtelliit. Aamusil ain pestii silmät ensimmäiseks, vaik jokkuu ol sanont jot ”mitä näist silmist pessyö! Hevone ei pese millokaa, ja näkkyö yhelai-sest”.

Haastellaaki välil vähä hevosist, niiko ukot enne kaupas istuissaa.

”Sil o virstat poikittai, kel o hyvä hevone.” Ja ”jos miehel o hyvä hevone, ni hänel saap ol vaik kui ruma akka”.

Yks isäntä valitti, jot häne markkinoilt ostamalla hevosel o sellane ruumii vika — virma — jot se kusuo vaik pääl.

Nuuka isäntä ko ost hevosen, ni myyjä sai uotella maksuu kauva aikaa, ja sitki totes, jot ”kyllähä se *raha viru*, enneko hää sen mänetti”.

Nykyjää niiko enneki vois sanuo Pietaris kävijöist: ”kyl se hevone näkkyö monta *lemijää*, jos viijää Pietarii.” — — — Muistattaks työ, minkä tähe tammahevosta ei millokaa pantu ruumista vetämää? No sen tähe, ko sit se ei ois saant var-saa.

Hevosii ol enneaikaaki monelaises kunnos: ”Koha se näkii mänis, sano Muolaa mies, vaik hevone ol jo polvillaa.”

Sillo käyti talvel hevosiä kans tukkikuurmii metsäst ajamas — rahis. ”Rahtii ko tekköö ni rahhaa saap”, sanottii Räisäläs, mut yks Sakkola poika ko pelas rahis olles-saa kaik rahhaase kortil, ni hää kirjotti kottii, jot ”jos meinaatta poikaanna rahis pittää, ni laittakaaha rahhaa”.

Sanotaaks vähä emännist, mini-jöist ja renkilöistki jottai:

”Harvo orjaa kiitetää, a minjää (?) — ei millokaa”.

”Renkil ei uo muuta ommaakaa, ko pyhä ja yö, hattu ja vyö.”

Sapatin rikkojaksi osoittautu-neesta vaimosta sanottiin: ”Paha akka pantuhine, kiers kierotorstain’, vääns väärän’ pyhän”.

No totta nyt pittää Sakkola por-sasta syyves olla yks sanonta siastaki: ”Monta o vikkaa sijal: kons o maa kylmänt, kons o kärsä kipijä.”

Mut nythä teitä jo kohta alkaa vaik uhveloittaa, ko uotta kuunnelleet näi pitkää haastamista yhtee raasaa.

Eihä teil kellää oo kylläkää näkynt oleva suu *murnallaa*, vaa paremmiki usseimmal o olt suu *liuhallaa* ko roppie laita.

No nii, eläkää ilosest, vaik päivää vähemmä!

Lapinlahtelaiset kyläkokouksessaan

Karjalan heimon sijoittaminen sodan melskeiden jälkeen 1940-luvulla toi Punkalaitumelle Sakkolan pitäjän Lapinlahden kylän asukkaista suuren osan. Myös muualle lapinlahtelaisia on sijoitettu ja useat silloin Punkalaitumelle tulleet ovat täältä vuosien mittaan muuttaneet pois.

Yhteenkuuluvuuden henki elää kuitenkin vahvana edelleen ja tutut kyläläiset tapaavat toisensa parin vuoden välein omassa kyläkokouksessaan. Tällaista kokousta pidettiin Kanteenmaan nuorisoseuran talolla.

— Tällainen kylätoiminta lähti alkuun muutama vuosi sitten kun

Hannu Paukku ryhtyi kirjoittamaan Sakkolan historian toista osaa. Tätä teosta varten tarvittiin henkilöluettelo ja henkilötietoja Lapinlahden kylässä v. 1939 asuneista. Tällöin havaittiin, että monet entiset sakkolalaiset ovat ha-

Lapinlahtelaiset kyläkokouksessa.

Kesä 1984

Sydämen kyllyydestä suu puhuu. Nyt sydän on pakahtumaisillaan lähiaikojen tapahtumista.

Erakkomajassamme on käynyt harvinaisia vieraita. Naapurin ”Siprin Villen” kolme poikaa Kiviniemestä? Toivo Koiranen ja Eino Kareno ent. Koiranen sekä Niilovel. Toivo ja Eino tulivat Suomesta tervehtimään Niilo Karenoa, joka asuu Thunder Bay:ssä, missä hänellä on Kellosepän ja Koruliike. Eino on kirjakauppias Kotkassa ja Toivo on nykyisin oloneuvos. Ikää on jo 75 v.

Olemme iloisia kun veljekset tuli-

vat omalla autollaan tuon pitkän matkan melkein vain meitä varten. Näkivät tosin paljon kaunistaa Kanadaa ajaen yksityisautolla, mutta sittenkin suurenmoista meil-le. Matkahan on yhtä pitkä kuin Kotkasta Enontekiöön. Matkaan menikin aikaa enemmän kuin perilläoloon melkein 4 päivää. Eivät pitäneet erikoista kiirettä. Lepäsivät motelleissa menen tullen. Olikin vahinko kun viipyivät meillä liian lyhyen ajan, sillä paljon olisi ollut vielä kyseltävää ja kerrottavaa. Toivokaamme, että uusivat lähitulevaisuudessa tuon tervehdyskäynnin.

jaantuneet niin monille paikkakunnille, että tuottaa vaikeuksia kaikkia tavoittaa. Jotta yhteydet säilyisivät paremmin, ryhdyttiin tällaista kylätoimintaa harrastamaan, kertoivat seurantaloon pihalla kuulumisia vaihtavat Eino Patja, Reino Söder ja Pentti Patja.

— Oikeastaan tämä on jatkoa sille Sakkolan Lapinlahden nuorisoseuran toiminnalle, joka täällä Punkalaitumellakin uusilla asuinsijoilla jatkoi toimintaansa Albin Kallosen vetämänä, toteaa Reino Söder. Hän toimi aikoinaan Karjalassa mainitun nuorisoseuran esimiehenä.

Lapinlahden kylän toiminta on kylätoimikunnan harteilla. Tämänkertaista tilaisuutta valmisteltiin Kanteenmaassa Eino Patjan vetämänä. Kyläkokouksen puheenjohtajana toimi Eino Patja ja sihteerinä oli Aaro Naskali. Uuteen kylätoimikuntaan valittiin Inkeri ja Eino Patja sekä Reino Söder. Yhdysmiehiksi eri puolille maata nimettiin Reino Söder, Pentti Pärssinen ja Esko Kallonen.

Kanteenmaan tilaisuudessa lausui Lauri Ilta-Aho kirjoittamansa ru-

non ”Seuduista parhain”. Juho Kallonen muisteli muuatta, häntä koskenutta sota-aikaista tapausta. Pentti Pärssinen lausui muistotapausta. Pentti Pärssinen lausui muistotapausta. Pentti Pärssinen lausui muistotapausta.

Seurustelun sekä piirakan ja paistin syönnin jälkeen oli ohjelmassa karkeloa. Lapinlahtelaiset päättivät jatkaa kylätoimintaansa ja seuraava tapaaminen on kahden vuoden kuluttua, jälleen täällä Punkalaitumen Kanteenmaassa.

Punkalaitumen Sanomat

Toinen harvinainen vieras oli Maire Järveläinen Helsingistä. Maire ja Lassi ovat siskosten Idan ja Hiljan lapsia, siis ihan ensimmäisiä serkuksia. Mairea emme olleet koskaan tavanneet. Hän asui Kivennavalla ja oli 12-vuotias kun joutui evakkoon. Nyt hän oli 57-vuotias, siis 20 v nuorempi meitä. Ikäero ei estänyt läheisyyden tunnetta. Oli kuin aina olisi tunnettu toisemme. On tosiaan vahinko kun niin viehättävä ihminen asuu niin kaukana. Kuinka hauskaa olisi kään tavata useammin. Toivottavasti alkaa kirjeenvaihto.

Eräänä kauniina heinäkuun iltana tuli Airi-tyttären Olavi-poika vastaleivotun eestiläisvaimonsa Leen kanssa meitä tervehtimään. He tulivat suoraan viikimistilaisuudesta Barrie'sta 120 km meiltä. Olivat hääasuissa kuin kaksi kaunista kukkasta. Tuollainen huomionosoitus lämmitti vanhaa ihmistä. Sattui vielä niin mukavasti kun järjestimme pienen juhla-aterian, että Maire-serkkukin oli mukana Raili ja Arvi Mansikan kanssa. Raili Mansikka on Idan ja Hiljan sisar Annan tyttärentytär. Oli siis Mairelle kuin pienois sukukokous, mikä teki Kandan matkasta ihan hauskan ja tärkeän.

Suvannon Seutukin tuo joskus iloisia yllätyksiä, kun silmiin sattui Karttusen Heikin sisaren tervehdys. Minähän se ”Laava” olen. Hämmästyksellä muistan noita kaukaisia tapahtumia, sillä kuljetteli isä minua mu-

Pärssisen Konepaja

35500 KORKEAKOSKI PUH. (935) 81204

VALMISTAMME M.M:

— TERÄSRAKENTEITA, OVIA JA IKKUNOITA
— ALUMIINISIA OVIA JA IKKUNOITA
— KORISTETAKOTOITA

kanaan usein ja monissa paikoissa tuli käytyä. Heikin tunsimme paremmin. Tutustuimme häneen jo v. 1954 Kanadaan tulon lähiaikoina. Kävimme myös Floridassa hänen kodissaan siellä Lake Worthissa. Silloin oli myös hänen vaimonsa Suomesta Floridan rannoilla. Olivat ostaneet oman talon. Kaunista oli. En tiennytkään, että Heikillä oli myös tytär. Pojan tapasimme samalla kertaa kuin vaimonkin. Komme poika, joka asuu Kanadassa. Ja tulimme tutuksi uudelleen sisarenkin kanssa. Kiitos muistamisesta. Ilahduttaa kovasti kun tulee tervehdys vuosien takaa.

"Ahon tytön" ja Mustamot (ent. Damskägg) ovat muistissa selvästi. Aho itse oli uhkea mies. Ihailin aina häntä kun hän kävi asioimassa jo isäni aikoina. Muistelen, että Petäjärven niityn iso lato oli juuri Ahon rakentama. Hauska sattuma kun "Iita Mari" toi mieleen niin paljon ennen elettyä.

Ihmeesti ovat muistaneet meitä tänä kesänä nämä kanadalaisetkin ystävämme. Lehtiset, Käpit, Saksiset, Hankalat, Lindströmit, Wickströmit, Mansikat, Kuorokset, Äijöt, Väisäset, Merchit, Biewaldit ym! Onkohan kaikki jo lopun enteitä? Nopeasti kesä rientää. Syksy lähestyy. Rehevää kesää seuraa värikäs syksy ja lehtiä on taas valtavasti lakaistava kun se aika tulee. Työ ei lopu, mutta tekijät alkavat väsyä. Niin se on, täytyy vain sanoa: "Mitä lähemmäksi Raumaa tullaan sitä paremmaksi kaikki muuttuu." Kesä 1984 on hyvä, tokkopa enää parempaa tulee kohdallemme. Kiitos!

Klaudia Pelkinen

Kuolleita

Maria Kaasalainen o.s. Karonen synt. 20. 9. 1890 Sakkolassa, kuoli 31. 8. 1984 Vammalan aluesairaalsassa.

Armas Koiranen syntyi 3. 9. 1903 Sakkolassa, kuoli 25. 8. 1984 kotonaan Kokemäellä. Viimeinen kotipaikka Karjalassa Vpl Pyhäjärvi Lahnavalkama.

Anna Maria Salonen o.s. Karja syntyi 1. 3. 1906 Sakkolassa. Kuoli 20. 8. 1984 Nokiolla. Viimeinen kotipaikkansa Sakkolassa oli Riiska.

Mikko Silvasti syntyi 5. 4. 1920 Sakkolassa, kuoli 28. 6. 1984 nykyisellä kotipaikallaan Punkalaitumella. Entinen kotikylä Sakkolan Lupra.

Aili Kottio s. Savolainen, syntyi 15. 8. 1910 Valkjärvellä, kuoli 73 vuotiaana Viialassa. Kotikylä Sakkolassa oli Kottila.

Aulis Veikko Hynnä syntyi 13. 5. 1924 Sakkolassa, kuoli 27. 7. 1984 kotonaan Pirkkalassa. Hänen entinen kotikylänsä oli Sakkolan Viiksanlahti.

Seija Sinikka Kuisma o.s. Metsiö syntyi 27. 2. 1932, kuoli 13. 8. 1984 Tampereella. Hän oli Aimo Kuisman aviopuoliso Sakkolan Haitermaasta.

Raimo Juhani Antero Hättönen syntyi 5. 9. 1936 Raudussa, kuoli 13. 8. 1984 Tampereella. Entinen kotipaikkansa Sakkolan Hovinkylä ja viimeinen kotikylä Vesilahden Valkkinen.

Suunnittelu-insinööri Teuvo Salomo Tenkanen kuoli 31. 8. 1984 yllättäen työmaallaan, sydänkohtaukseen. Hän oli syntynyt 1. 3. 1942 Sakkolan Karholassa Juhon Tenkasen nuorimpana lapsena. Hän oli toimessa Helsingissä TVH hallituksen suunnitteluinsinöörinä. Siunaus on suoritettu kotipitäjään Kirkkonummelle 15. 9. 1984.

Vuosia täyttäneitä

85 VUOTTA täytti 8. 6. 1984 Aino Koppa n e n Kangasalan Tiihalassa. Kotikylä Sakkolassa oli Haparainen. Myöhästyneet onnittelet pirteälle vanhukselle. V. K.

85 VUOTTA täytti 20. 6. 1984 valokuvaaja Arvi Eemil Valtonen ja 80 VUOTTA täytti 15. 7. 1984 aviopuolisensa Helmi o.s. Koiranen Lempäälän Moisiossa. Entinen kotikylä Sakkolassa Kiviniemen Kasarmila.

80 VUOTTA täytti 31. 8. 1984 Helena Paukkunen o.s. Valtonen Pirkkalan vanhainkodissa. Entinen kotikylä Sakkolan Viiksanlahti.

80 VUOTTA täytti 2. 9. 1984 Ville Kekki Vilppulassa. Hän on syntynyt maanviljelijän poikana Sakkolan Haparaissa. Noin vuonna 1932 hän muutti Kaarnajoelle, joka oli hänen viimeinen kotikylänsä Sakkolassa.

80 VUOTTA täytti 3. 9. 1984 Hannes Lemmetti Pirkkalan vanhainkodissa. Entinen kotikylä oli Sakkolan Voloska.

80 VUOTTA täytti 25. 9. 1984 Martta Lahtinen o.s. Pitkänen Pirkkalassa. Hänen entinen kotipaikkansa oli Sakkolan Kirkonkylän Notkola.

70 VUOTTA täytti 22. 8. 1984 Kerttu Pulkka o.s. Kurikka Urjalan Kehrolla. Hän on syntynyt Sakkolan Petäjärvellä, joka oli hänen kotikylänsä myös avioliiton solmiamisen jälkeen. Petäjärvellä hän uutterasti osallistui seuratoimintoihin, etenkin tanhut olivat hänellä mieluisaa harrastusta.

70 VUOTTA täytti 2. 9. 1984 Hannes Söder Ruovedellä. Hänen kotikylänsä Sakkolassa oli Ojaniemi.

70 VUOTTA täytti 12. 9. 1984 YE-everstil. Heikki Virintie Hämeenlinnassa. Hänen kotikylänsä Sakkolassa oli Kiviniemen Kasarmila. Hänen johdolla järjestetään joka toinen vuosi ErP 6:n perinnetilaisuudet Tampereella.

70 VUOTTA täytti 15. 9. 1984 Helmi Koppa n e n o.s. Makkara Urjalassa. Hänen kotikylänsä Sakkolassa oli Riiska.

60 VUOTTA täytti 29. 3. 1984 Kerttu Hiltunen o.s. Väyrynen Mäntsälän Levannolla. Hänen kotikylänsä Sakkolassa oli Hovinkylä. Hän on käynyt kansanopiston, toiminut pyhäkoulunopettajana sekä osallistunut näytelmäkerhoon ja laulukuoroon.

60 VUOTTA täytti 5. 9. 1984 Aili Vartiainen o.s. Pohjalainen Nilsissä. Hän on syntynyt Metsäpirtissä. Hänen vanhempansa Alma ja Kaapre Pohjalainen ovat Sakkolan kiviniemeläisiä. Koulunsa Aili Vartiainen kävi Kiviniemessä ennen talvisotaa. Mainittakoon, että hän on 12 lapsen äiti, joten elämän tehtävänsä on ollut koti, lapset ja kasvatustyö. Valokuvassa Aili Vartiainen on sisarustensa keskellä. Nuorin sisar puuttuu valokuvasta.

60 VUOTTA täytti 9. 8. 1984 toimitusjohtaja Kalevi Kallonen Lempäälässä. Hän on syntynyt maanviljelijän poikana Sakkolan Lapinlahdessa, joka oli myös hänen viimeinen kotikylänsä Karjalassa.

Nuoresta iästään huolimatta hän joutui mukaan jatkosotaan. Sotien jälkeen hänen kotipaikakseen tuli Lempäälä. Ensialkuun hän työskenteli isänsä maatilalla Kuljun Kukkolassa. Avioliiton solmittuaan hän siirtyi Lauta Oy:n palvelukseen, jonka tehtävissä hän vieläkin toimii "vanhempana juoksupoikana", kuten hän itse tapaa sanoa.

Harrastuksistaan voi mainita nuoruusvuosilta nuorisoseuratyön. Kalevi oli useita vuosia Haparaisten nuorisoseuran rahastonhoitaja. Myöhemmin on kuvaan liittynyt sotaveteraani- sekä yksityisyrittäjätoiminta.

Tällä hetkellä hän kuuluu Lempäälän kunnanvaltuustoon ja on aikaisemmin toiminut kirkkovaltuustossa.

Suurin "harrastus" tuntuu hänellä olevan työ, sitä todistaa meille hyvin menestynyt työ toimitusjohtajana.

Perämoottorit Ruohonleikkurit Moottorisahat sekä muut polttomoottorikoneet

Pienkonekorjaamo

NUORA-MOTOR

Härmälänkatu 15, TAMPERE

Puhelin 931-654411

Perämoottorit Ruohonleikkurit Moottorisahat sekä muut polttomoottorikoneet

Jatkuvaa onnea ja menestystä työn ja tarmon miehelle. Kalevi vietti merkkipäiväänsä omaisten, ystävien ja asiakkaitensa seurassa.

60 VUOTTA täytti 30. 8. 1984 herastuomari Pentti K o i r a n e n Lempäälän Lipossa. Hän syntyi maanviljelijän poikana Sakkolan Haitermaassa, joka oli hänen kotikylänsä Sakkolassa.

Raskaitten sota- ja evakkovuosien jälkeen hänen kotipaikakseen tuli Lempäälä ja nykyisin hän asuu Lempäälän Lipossa omistamallaan Heiskalan tilalla.

Pentti on osallistunut moniin erilaisiin luottamustehtäviin. Hän on Lempäälän säästöpankin hallituksessa, kihlakunnan lautamiehenä, josta tehtävästä hän muutama vuosi sitten sai herastuomarin arvonimen. Hän on ollut myös monissa muissa luottamustehtävissä.

Harrastuksenaan on metsästys ja kalastus.

Merkkipäiväänsä hän vietti kotoaan omaisten ja ystävien seurassa.

50 VUOTTA täytti 12. 8. 1984 mv. Kyösti P a j a r i Lempäälän Saikassa. Hän on syntynyt maanviljelijän poikana Sakkolan Haparaisissa, joka oli myös hänen viimeinen kotikylä Karjalassa. Hän toimii maanviljelijänä isältään perimälään maatilalla ja harrastuksena päivänsankarilla on m.m. kalastus. Merkkipäiväänsä hän vietti lähipien omaisten seurassa.

Saima ja Viljo Äikäs

Kun tulin Saksasta lomalle, oli äidillä ja isällä yllätys, se on aina ollut "jokin", kun maailmalta tulen.

Sota-aikana oli äidillä ollut musta vihkipuku ja isällä sotilaspuku, mutta nyt tarvittiin kaksi lakanaa, isän rikkinäinen paita, kirpputorin kengät ja muut "rikumentit". Ikä tiettenkin.

Mutta käyhän kuva neljäkymmentäviisi-vuotis vihkipäivästäkin, joka pian tulee. Onnea vaan!

Tyttärenne **Tuula Westra**

Avioliittoon vihittyjä

Avioliittoon vihitty 19. 7. 1984 Barrie, Kanada, eestityttö Lee Ennist ja Olavi S j ö s t r ö m. Olavin äiti on Airi Pelkinen Sakkolan Kiviniemestä. Kuvassa vasemmalta: Maire Järveläinen, Raili Mansikka, Lee ja Olavi Sjöström, Klaudia ja Lauri Pelkinen nuoren parin yhteiselämän toisena päivänä 20. 7. 1984. — "Onni ei ole täydellinen jakamattomana."

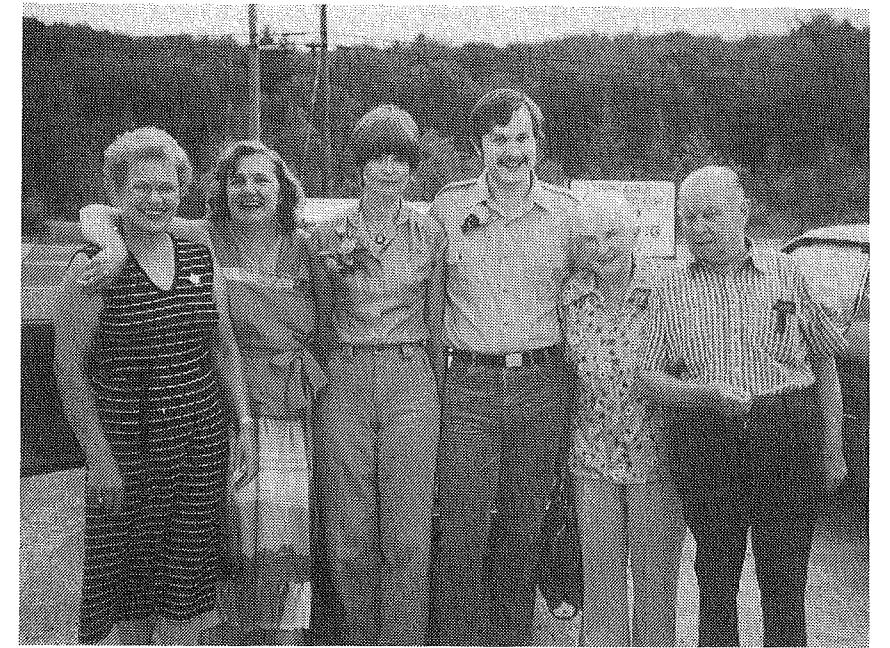

Uusia ylioppilaita

Nokian lukiosta Irene ja Saija T e n k a n e n. Isä Toivo Tenkanen Sakkolan Karholasta. Toivon isä oli Juho Tenkanen. Nykyisin asuvat Nokialla.

Urjalan lukiosta Tuula K o p p a n e n. Hän on Sirkka o.s. Lopenen ja Hemmo Koppasen tytär Sakkolan Riiskasta, äidin kotikylä Sakkolan Ojaniemi. Arvosanalla 9,6 hän lähtee jatkamaan opiskeluaan Tampereen Teknilliseen korkeakouluun.

Imatran lukiosta Minna P y y h k i ä. Vanhemmat ovat Raili ja Markku Pyyhkiä. Äidin vanhemmat ovat Hilja ja edesmennyt Väinö Nihti Sakkolan Ojaniemestä.

Vas. Maire Järveläinen, Raili Mansikka, Lee ja Olavi Sjöström, Klaudia ja Lauri Pelkinen, nuoren parin yhteiselämän toisena päivänä 20. 7. 1984. Jane Porter: "Onni ei ole täydellinen jakamattomana".

Elkää moittiko kulkijalasta...

Terveisiä Ruusa-tädiltä Kanadasta on hyvä kirja. Siinä ei ole turhaa höpinää. Siitä voi sanoa kuin kottaraisen säveleestä; minkä lauloi, sen totta lauloi, se koski kuulijan sydämeen. On suurenmoista, että löytyi tarmokas nuori ihminen, joka osasi korjata kauniin sadon. — Hyvä kuva sanoo enemmän kuin tuhat sanaa. Teos kuuluu jokaisen siirtolaisen ja kotisuomalaisen kirjastoon. Se on täys'osuma!

Elämä on kaikille ja kaikkialla kuin aavikon tuuli; usein se on ankara, vallaton, taas lämmin ja hellä kuin suudelma. Suomen kieltä se kulkija laulaa. Synnyinmaan hän muistaa.

Klaudia Pelkinen

Terveisiä Ruusa-tädiltä on Kanadaan muuttaneiden suomalaisten

elämästä, ennen kaikkea vaikeuksista, kertova kirja. Kirjan on toimittaneet suomalaissyntyinen Varpu Lindström-Best' ja puolalais-ukrainalainen Charles Sutylen. Kirjan aineisto perustuu siirtolaisten ottaimiin valokuviin, kirjeisiin ja haastatteluihin.

Kirjan on kustantanut Suomalaisen Kirjallisuuden Seura. Toimittaja toivoo kirjan tulevan myyntiin Suomessa, sillä kirjan sisällön esittely Maaseudun Tulevaisuudessa on suorastaan sydäntä riipaisevan asiallista. Elämä oli siellä vuosisadan alkuvuosina ankara ja kova, enkä usko, että toimittajat karrikoi.

Toivottavasti saan kirjan jostain käsiini, sillä vaikuttaa onnistuneelta työltä kertoessaan eräistä suomalaisista elämänpolun koukeroista Rapakon takana.

Φ

TÄMÄN PÄIVÄN PANKKIPALVELUA
— PERINTEISIIN NOJAUTUEN —
LEMPÄÄLÄSSÄ JA VIIALASSA
PAIKKAKUNNAN JA JÄSENTEN PARHAAKSI

Lempäälän-Viialan

Osuuspankki

Φ

Sakkolan sotainvalidit ja sotaveteraanit vierailulla Martti Karosen maatilalla Tampereen Ruskossa

Vierailimme Aune ja Martti Karosen kotona heinäkuun 14 päivänä. Kutsu oli otettu innostuneesti vastaan, sillä meitä oli saapunut tilaisuuteen lähes kolmekymmentä henkeä.

Martti kunnioitti tilaisuutta lippunostolla ja yhteisesti lauloimme Lippulaulun, jonka jälkeen siirryimme emännän kattaman kahvipöydän ääreen.

Aineellisen ravinnon lisäksi oli isäntäväki huomionnut myös henkisen ravinnon, sillä saimme kuulla Eeva Koirasen lausuntaa. Hän esitti A. Aavan Mikä on suruista suurin ja Viljo Kojon Rakkauskirje. Eeva lausui runot taidolla ja antaumuksella, siksi oli nautittavaa kuultavaa...

Putkiliike
P Nuora Ky
37560 KULJU
puh. 676 100

VEIKKO SOKURA
Erikois-
hammasteknikko
TAMPERE
Mäkipääkatu 39—41 II kerros
Puh. 556615

Kun olimme kahvipöydästä "selvinneet" niin Eero Kurikka kertoi Ruotsin kummikuntamme Hörby'n asioista, näkymistä ja oloista. Kiitos asiarikkaasta esityksestä.

Väinö Tenkanen pahoitteli, että hänen kiitoksensa entisistä kansakoulunopettajistaan ei ole sopinut Suvannon Seutuun!? (Kyllä kelpaa, kun tiivistää kerrontaa!)

Risto Jääskeläinen kertoi nykyisestä Sakkolasta, jonka jälkeen

Kesän tapahtumia

Sipilänmäen Karosten kahdeksannet serkkujuhlat Nokialla

Karosten serkkujen kesäjuhlat pidettiin nyt kahdeksannen kerran. Tapaamispaikkana oli tällä kertaa Nokian Koitonperä ja aika 9.6. 1984. Sinne olivat Adolf Karosen tyttärien Irjan ja Kertun kutsumina saapuneet puolisoineen tai ystävineen seuraavat serkut: Martti Wilhelminpoika Karonen, Viljamin lapset Kirsti Lehto, Anna-Maria Aalto, Matti Karonen ja Ruut Karonen sekä Aleksanterin lapset Maija Hovi ja Esteri Immonen, Hilman lapset Kalervo, Kari ja Paavo Nuora.

Juhlat aloitettiin siniristilipun nostolla lippulaulun kaikuessa kesäisen luonnon keskellä. Sitten kohotettiin tervetuliaismalja Karjalan muistoksi ja käytiin pitopöytään,

nautimme Suomen Piirakkamestarin omin käsin leipomia leivonnaisia. Makoisilta maistuivat!

Siirryttyämme pihalle, niin toiset käristi makkaraa ja toiset suoritti tikanheittokilpailun. Miehistä oli paras Eero Kurikka 35 pisteellä ja naisten sarjassa Irja Lamppu ja Kirsti Rantanen heittivät 15 pistettä.

Vierailuaika kului rattoisasti, asioita ja kerrontaa tuntui olevan riittämiin. Tällaiset tilaisuudet ovat tarpeen ylläpitämään yhteenkuuluvaisuuttamme ja heimohenkeä.

Tilaisuus pyörähti iltapäivästä puoliin öihin, eikä tullut koti-ikävää suurimmin.

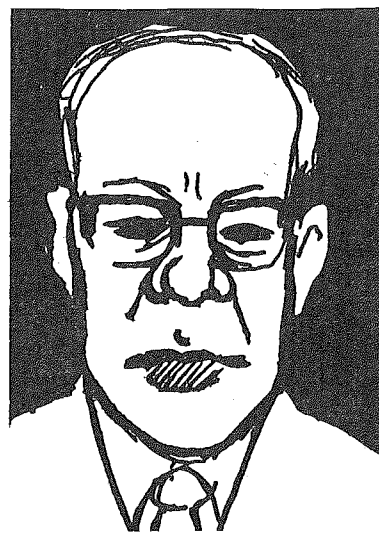
Kiitos isäntävälle suuresta vieraanvaraisuudesta miellyttävästä heinäkuun iltana Aune ja Martti Karosen kotona.

Lauri Lamppu

jonka emännät olivat kattaneet ylenpalttisin herkuin karjalaista vieraanvaraisuutta noudattaen. Tuskin kuunaan olivat osanottajat nauttineet yhtä hyvästä tarjoilusta, josta kiitokset Irja- ja Kerttuserkuille ja heidän puolisoilleen Valio Rauhala ja Pauli Riihelä.

Kilpailuhenkeä ja -kykyä mitattiin näin olympiavuonna kolmiottelussa (renkaanheitto, tikanheitto ja ilmapistooliammunta) ja tämän voitti miehistä Tapani Voutilainen ja naisista Anneli Nuora. Ilta jatkui tanssin ja — kuten arvata saattaa — vilkkaan jutustelun merkeissä. Ja kyl myö hoasteltiiki!

Sitten pidettiin varsinainen serkkujen kokous, jonka puheenjohtajana toimi Martti Wilhelminpoika

Toimituksen tuoli

Vallitseva säätila, oikutteleva kesä sekä sumuinen syksy on lähes keskeyttäneet sadon korjuun. Ei tuuleennu vilja, ei kasva edes sienet, vaikka kosteasta kesästä viisaat niin ennustivat tapahtuvan.

Vuodet ovat muuttuneet merkiksi ja luomakunta muuttunut suurelta osin. — Ei laula kottaraiset, ei

Karonen. Puheessaan hän toi julki, että siitä on 40 vuotta, jolloin rakas Sakkola ja Karjala jäi vieraan haltuun ja alkoi serkkuyhteisön evakotaival joka joillakin ajatuksissa jatkuu vieläkin... Kotikontu ei kuitenkaan koskaan unhoitu. Silmät kostuivat tämän isänmaallisen puheen aikana.

Kun esityslistassa olleet asiat oli käsitelty, alkoi iltakin hämärtyä. Oli tullut aika, jolloin jokainen osanottaja suunnistui kotikonnuilleen. Hieno tapaaminen oli päätöksessä. Kiitokset ja tapaamisen toivotukset! Seuraavan kerran kokoonnumme Tampereella Karosen tilalla Martti Wilhelminpojan kutsumana.

Tapaamiin!

Martti Viljaminpoika

piipitä käenpiika — uutena tuttavana esiintyi pihassa koko elokuun käkilintu, ei kukkua helskyttänyt, pyydysti vain hyönteisiä. Istui sähköjohdolla, puun oksilla, keikkui maassa. Eikä ollut mitenkään sairas, kunnes 5.9. paiskasi päänsä ikkunaruutuun ja hukkas elämänsä ensimmäisenä kesänään...

Katsellessani no 5:n kansikuvaa tuli esiin ajatus: Tiinuksen väkeä en tuntenut, vaikka talojen väli oli alle kaksi km! Lisäksi viljelysten välissä oli vain n. 200 m "Niitty-Kuparisen" omistamaa maatilaa, joka oli kylä- ja liikeneraja. Nämä maatilat asutettiin 1930-luvun alussa kunnan välityksellä, kun lisäksi kesät 1936—37 olin vakinaisessa, jäi tutustuminen tekemättä ja minä "tuntemattomaksi sotilaaksi". Tiinuksen asuinpaikalta ei kuulunut mitään isompaa ääntä. Matti Kuparisen pihasta kuului ainainen mekastus, ei kiroilua vaan elämästä kertovaa työmelskettä, yritteliäisyyttä. Kuparisen kanssa oltiin kylä keskustelussa, jopa suunniteltiin rataa rajoittuvan viemärin perkausta. Kysyin jo ratamestariltakin, että ottaako valtio osaa perkaukseen. — Sitten vasta kun tukkeutumisesta on haittaa rautatielle. Rautatie "pankki" oli siinä kohtaa n. 15 metriä korkea, eikä ollut rahasta toivetta...

Ei tuntuneet nämä uudisasukkaat kovin paljon kalastaneen, tuskin uskoivat tässä "Pienessäjoessa" kalaa löytyvänkään. Kerran kiikutin katiskan siihen vanhaan joen uomaan joka muodostui kun joki siirrettiin rautatietä rakennettaessa toiseen paikkaan. Aamulla sain 5 haukea, toisena 2 ja lopetin siihen, kun oli lähes ikkunan alla.

Kerran onkihommassa silmäilin "miestä" melko läheltä, mutta jutteluun ei päästy, ehkä oltiin "kainoja" kumpikin. Jos rauha olisi rajalla säilynyt, varmaan olisi viemärioja perattu ja "pakolla" tultu tuiksi ja ehkä pieni haaveeni olisi

täyttynyt: hauki uinut meidän saaroille saakka...

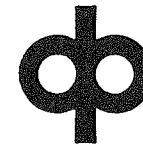
Ahon perhe oli tullut tutuksi jo lapsena ja yhteys säilyi vielä jatkosodan aikanaikin. Aug. Aho oli ystävällinen ja auttavainen naapuri, kun olin vakinaisessa väessä hän laittoi meille rukiin maahan ja keväällä -37 kävi tutustumassa työnsä tulokseen. — Kun maa tuli niin huonosti laitettua. Ja maa kasvoi täsmällisessä hehtaarin alassa yli 30 hehtoa rutukuivaa ruista, Sangasten-laattaa, joka myllyssä ukot ihmettelivät, kääntelivät, katselivat ja loksahuttivat suuhunsa. Jyvän koko oli kaksinkertainen maatiaisrukiiseen verrattuna. Heikki "hakasi" meille saunarakennuksen v. 1938 ja tämän hyväksyi käyttöön myös uudet asukkaat, ehkä kylvetään vieläkin...

Aune Mustamo kertoo lisää tästä aiheesta.

Toivoin huomattavan sen seikan, että olympiamitalimiehet yleisurheilussa Suomen osalta olivat kaikki sukua luovutetulta alueelta. Eipä ähähtänyt Karjala-lehti, ei Karjalan Liitto!

Kun entinen yleisurheilun kansainväliseen tasoon yltänyt suku heittelee "polenalla potvanaa" kuin rautalaiset tappelussa, siitä kyllä kerrotaan väriotsikoin. Kun Laatokan-Karjalaista kyykkää päkitetään joka paikkaan, liikuntaa se on, urheilua siitä ei tule — niin miksi ei voisi yhdistää samaan sikermaan Kannakselaisen piilenheiton (tikanheitto) ja Eestiläisen kananmunanlitsauksen? Johan liikuntasortit riittäisivät! Ajan kulua oli myös marjapussin peluu ja ventin vetokin!

Mitä tulee tuohon ajatukseen, että kanta-suomalaiset vävyt ottaisivat itselleen karjalaisen morsiamen suvun sukunimen, niin itua siinä on. Ajatelkaa: Härkälästä voisi muuttaa Sonniksi jopa Pukiksi tai Kolliksi!

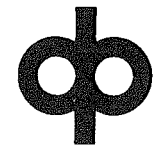
TAMPEREEN SEUDUN
OSUUSPANKKI

- JOUSTAVAN PALVELUN PANKKI -

Kaikki sähköasiat
voimme toimittaa edullisesti

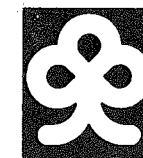
NYT SÄHKÖLÄMMITYSASENNUKSET SOPIVASTI
RAASKAN SÄHKÖLIKE
A-RYHMÄN SÄHKÖURAKOITSIJA

VESILAHTI — Puh. 931-739541

VESILAHDEN
OSUUSPANKKI

joustavaa
pankkipalvelua

Tampereen Aluesäästöpankki
auttaa — neuvoo — palvelee

LEMPÄÄLÄN
PELTITYÖ
OM. V. RIIKONEN

Puh. Tampere 751886 (verstaaseen)
Suorittaa kaikkia rakennusalan pelti- ja rautatöitä
urakalla ja laskuun.

**SUVANNON
SEUTU**

Suvannon ympäristön kotiseutu-
lehti, ilmestyy 1985 8 kertaa
vuodessa.

Tilaushinta 40 mk vuosikerta.

Ilmoitushinnat 1 mk palsta cm
vakinaisista ilmoituksista alen-
nus.

Toimituksen ja konttorin osoite
37370 Narva. Puhelin
(931) 734 843.

Postisiirtotili TA 430763-1

Pankki Vesilahden Osuuspankki
37370 Narva. Käyttötilin nume-
ro 551105-42772.

Vastaava toimittaja Viljo Puro-
taa.

Toimituskunta Helmi Uosukai-
nen, Uuno Pulakka, Eero Kop-
panen ja Väinö Kekki.